

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.661 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2004 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2004.

Gezien het arrest nr. 186.457 van 24 september 2008 van de Raad van State waarbij de beslissing nr. W10.632 van 2 september 2005 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vernietigd wordt.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 17 november 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. Op 9 januari 2001 vroeg u de eerste maal asiel aan in België. Op 13 februari 2001 werd door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, die bevestigd werd door de Raad van State (dd. 4 februari 2002). Op 11 juli 2002 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 14 november 2002 werd door mij opnieuw een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Uw verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State is nog steeds hangende. Op 26 november 2003 diende u een derde asielaanvraag in. U bent intussen niet naar Iran teruggekeerd, maar u vreest dat u indien u terugkeert geëxecuteerd zult worden omdat u in België aanwezig was bij verschillende acties van Iraniërs die protesteerden tegen bepaalde mistoestanden in Iran. Van 23 september 2003 tot 17 december 2003 nam u deel aan de actie aan de ULB (Université Libre de Bruxelles). Op 9 oktober 2003 nam u deel aan een optocht van de ULB naar een kerkhof in de buurt tegen de schending van de mensenrechten, tegen de brief van de Iraanse ambassade en om erkend te worden

als vluchteling. Op 8 november 2003 nam u deel aan een optocht van het Klein Kasteeltje naar het CGVS (Commissariaat-generaal) om zo begrip vragen voor de situatie van de vluchtelingen. In november 2003 nam u deel aan een actie op de UCL (Université catholique de Louvain) en een betoging voor het Europees parlement tegen de schending van de mensenrechten en om erkend te worden als vluchteling. Verder betoogde u in dezelfde maand nog voor de Iraanse ambassade tegen het bezoek van Hassan Rouhani (hoofd van de Iraanse 'Supreme National Security Council') en betoogde u voor de RTL naar aanleiding van de aanwezigheid van Minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael aldaar. Tot slot nam u in november 2003 deel aan een conferentie over asielrecht georganiseerd door de PS (Parti Socialiste). Tijdens de verschillende acties scandeerde u onder andere slogans tegen het regime. U meent dat de Iraanse autoriteiten van uw deelname aan de acties op de hoogte zijn omdat de Iraanse ambassade informanten naar de manifestaties stuurde en omdat foto's van uw deelname in de krant en op Internet verschenen zijn. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een algemene standaardbrief van de Iraanse actievoerders, een brief van de Iraanse ambassade, een aanhoudingsfiche, foto's van de manifestaties waaraan u deelnam, twee krantenartikels met uw foto en pamfletten die gebruikt werden tijdens de acties.

B. Motivering

Niettegenstaande mijn initiële beslissing tot verder onderzoek stel ik, na nader onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, vast dat ik u de status van vluchteling niet kan toekennen.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en diegene van uw dochter (Z. Z.) (O.V. 5.545.138). Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag werden enige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Hierdoor is uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. U hebt bij het gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die deze vaststelling weerleggen (gehoorverslag CGVS p.1). De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat zij het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van eventuele in België gevoerde acties onmogelijk maken. Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, eventuele relaties met de autoriteiten, vroeger verrichte activiteiten,... Door uw bedrieglijke verklaringen bij uw vorige asielaanvragen maakt u die beoordeling onmogelijk.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw activiteiten in België vrij beperkt waren. U nam deel aan de acties, waar u onder andere slogans scandeerde, maar u hebt geen organisatorische functies uitgeoefend (gehoorverslag CGVS, p.5). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde elementen van cruciaal belang. Hierbij is de goede trouw evenwel belangrijk. Dit vloeit voort uit het Verdrag van Genève dat de bedoeling heeft bescherming te bieden aan diegenen die reële vervolging riskeren. Dit veronderstelt impliciet dat de toepassing ervan niet bedoeld is voor diegenen die er bewust op uit zijn situaties te creëren teneinde voor zichzelf een verblijfsvergunning te verkrijgen. Zoniet riskeert men dat het systeem tot het bieden van bescherming in zijn geheel in het gedrang komt. In dit verband kan worden opgemerkt dat de bedrieglijkheid van uw eerste asielrelaas de ernst en de oprechtheid van uw politieke activiteiten in België op fundamentele wijze ondermijnt. Wegens afwezigheid van politieke actie in uw land van herkomst kan niet gesproken worden over een continuïteit in uw politieke activiteiten. Daarnaast kan worden opgemerkt dat u pas eind september 2003 voor de eerste maal aan een actie in België hebt deelgenomen, terwijl uw initiële asielaanvraag reeds dateert van januari 2001. U verklaarde bovendien dat u dan pas had deelgenomen omdat het moeilijk was zo lang in een centrum te verblijven en u uw situatie wenste te verbeteren (gehoorverslag p.6). Tot slot dient te worden vastgesteld dat u aan acties deelnam waarvan u de opzet of de doelstellingen zich slechts vaag herinnerde (gehoorverslag p.2-5). Uw deelname aan de acties is dan ook kennelijk niet louter geïnspireerd op een noodzaak

om bepaalde (politieke) visies te uiten, waardoor kan worden gesteld dat u niet echt te goeder trouw gehandeld hebt.

Ten slotte wijs ik er nog op dat de door u aangehaalde verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande de algemene mensenrechtensituatie in Iran niet van die aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen doen wijzigen, aangezien het een algemene situatie betreft, waaruit niet zonder meer een persoonlijk gerichte vervolging kan afgeleid worden.

Ook de door u neergelegde documenten en de foto's (deels in de krant) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande uw bedrieglijke verklaringen in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag, uw laag profiel en het gebrek aan goede trouw.

In het kader van de asielaanvraag van uw dochter, (Z. Z.) en van uw zoon, (Z. M.) (O.V. 5.545.138) nam ik eveneens een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekster is van mening dat zij wel degelijk beantwoordt aan de vereisten om te worden erkend als vluchteling conform artikel 1, A van de Conventie van Genève, minstens dat zij "réfugié sur place" is in navolging van de herhaalde acties die zij ondernam teneinde de regularisatie van haar precaire verblijfsstatuut te bekomen.

Zij wijst erop dat zij werd toegelaten tot de grond van de asielprocedure. In die zin staat vast dat haar verzoek ontvankelijk was en de motieven geenszins vreemd aan de Conventie van Genève of aangetast door inconsistenties. Verzoekster doet gelden dat haar afkomst en nationaliteit niet worden betwist. Inzake het feitenrelaas stelt zij "dat onbetwistbaar één en ander makkelijk kan worden nagevolgd door de diensten" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) dat evenwel verkiest "zich te beperken tot de lapidaire mededeling dat het verzoek tot asiel maar moet worden afgewezen omdat er enerzijds sprake zou zijn van contradicties bij eerdere verhoren en anderzijds ontstentenis van nieuwe middelen". Het CGVS zou hierover met geen woord hebben gerept tijdens het gehoor zodat verzoekster zich hiertegen niet heeft kunnen verweren en haar rechten van verdediging werden geschonden. Zij betwist de bewering van het CGVS en stelt dat de toestand in Iran "onbetwistbaar" is. Verzoekster vraagt het UNHCR te verzoeken advies te verlenen en stelt zelf zich eveneens tot het UNHCR te zullen richten teneinde advies te bekomen.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan "van de wettelijke opdracht van verweerder". Het CGVS besloot tot de toelaatbaarheid van de vluchtverklaring ten gronde, doch zij zag vervolgens haar verzoek afgewezen en diende beroep in bij de Vaste

Beroepscommissie, dat werd afgewezen maar op zijn beurt werd vernietigd door de Raad van State.

Verzoekster betoogt dat de feiten waarvan zij het slachtoffer werd ten onrechte door de administratieve overheid naast zich werden neergelegd. Zij stelt dat haar leven in gevaar is in Iran om reden van haar identiteit, haar engagement en haar inzet in België die maakt dat zij minstens erkend dient te worden in haar hoedanigheid van "réfugié sur place".

Voor wat betreft haar asielmotieven aangaande de problemen voor haar aankomst in België, verwijst verzoekster naar het administratief dossier en naar haar feitenrelaas.

Zij wenst zich te verdedigen tegen de argumenten, aangehaald door de Vaste Beroepscommissie, die zich er in de vernietigde beslissing mee vergenoegt te stellen dat het onderzoek zich beperkt tot haar activiteiten in België en de weerslag van deze activiteiten bij een eventuele terugleiding. De Vaste Beroepscommissie oordeelt dat de weerslag op de persoon van verzoekster niet kan worden aangetoond en louter hypothetisch is.

Verzoekster stelt dat zij uiteraard niet kan aantonen wat er zal gebeuren. Dergelijk bewijs kan slechts post factum worden geleverd en verweerder zou voorbijgaan aan de feitelijkheden, zoals daar zijn de video-opnamen uitgaande van de Iraanse ambassade en de dreiging van de ambassade aan de actievoerders in de ULB die zonder meer gelijk werden gesteld met terroristen. Het was de bedoeling van verzoekster en haar medeactievoerders de beoordeling van de grond van het asielverzoek over te laten aan de administratieve overheid, waarna alle actievoerders zich ingevolge de overeenkomst gesloten met verweerder terug vluchteling verklaarden. De actie van Iraanse asielzoekers werd opgezet om een correcte beoordeling te krijgen van hun asielverzoek en werd niet afgebroken omdat de actievoerders de gevolgen van hun daden vreesden.

Verzoekster doet gelden dat haar echtgenoot reeds lang in de gevangenis zit, zonder enige vorm van proces, hij gefolterd wordt en blijkbaar onder dwang verklaringen afgelegd heeft wat heeft geleid tot het oppakken van een elftal gelijkgestemden en het formuleren van aanklachten tegen haar persoon. Zij verklaart dat *"het kan volstaan dat de daden van vervolging waaraan in casu vertoogster bloot staat in Iran niets te maken hebben met het ontplooiën van een eigen politieke activiteit, het volstaat dat deze daden van vervolging er slechts op gericht zijn deze derden hun eigen politieke activiteit te laten staken of deze derden te treffen in hun wezen"*. Zij staat bloot aan gerichte vervolging om haar echtgenoot te raken en de organisatie waartoe hij behoort te ontmantelen. In deze zin zou zij voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève.

Verzoekster haalt aan dat verweerder de in Iran gehanteerde technieken van fysieke en morele foltering kent. In Iran is foltering een gebruikte techniek en worden naasten vervolgd met het oog op het verkrijgen van een bekentenis.

Verzoekster betoogt dat het CGVS quasi ongemotiveerd verkiest te besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag omdat zij niet op de hoogte zou zijn van de activiteiten van haar echtgenoot. Zij zou objectief hebben aangetoond dat zij wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten en stelt dat er objectief vrees bestaat voor nieuwe daden voor vervolging na de ontmanteling van de groep rond haar echtgenoot, na de arrestatie van elf medestanders en na de ontvangst van een dagvaarding, zodat het asielverzoek niet alleen ontvankelijk is, maar tevens gegrond.

Verzoekster meent dat het CGVS stelt geen kennis te moeten nemen van de grond van de asielaanvraag, hetgeen zou zijn beteugeld door de Raad van State.

Zij betoogt dat de samenlezing van alle gegevens in het licht van de beëindiging van de actie op de ULB niet anders kan worden gezien als een tactiek van het verdelen van een groep om vervolgens ieder individu van deze groep uit te sluiten van een behoorlijke rechtsbedeling; praktijk gesanctioneerd door de Raad van State. Dit behoort niet tot de taak van verweerder, die voorrang heeft gegeven aan het eigenbelang boven het algemene belang. Het CGVS zou daardoor manifest haar opdracht hebben geschonden, zodat de beslissing is aangetast door machtsafwending. De bestreden beslissing zou bovendien zijn genomen in strijd met de wettelijke opdracht van verweerder en op basis van een mank samengesteld en onvolkomen dossier .

Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt dat de handelwijze van de Minister,

waarbij actievoerders “iets worden wijs gemaakt” om een actie te breken, blijkt geeft van weinig behoorlijk bestuur en ze meent het slachtoffer te zijn van een zorgvuldig opgezet plan waarbij de Minister van Binnenlandse zaken van een bijzonder vervelend dossier kon worden verlost op kosten van de individuele asielzoeker.

De belangen waren groot en de oplossing lapidair en gemakkelijk. Tegelijk was verweerder verlost van een vervelende actie van individuen alsook van kritiek van Iran, die verweerder aanmaande een einde te stellen aan een actie die haar in een kwaad daglicht stelde. Verzoekster beweert dat verweerder dan ook haar macht gebruikte voor de verwezenlijking van andere doelstellingen dan degene die door de wetgever werden opgelegd.

Verzoekster voert in een derde middel aan dat verweerder steeds in dezelfde zin op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en daardoor zijn macht afwendt. Verweerder zou perfect op de hoogte zijn van de toestand in Iran en weet perfect dat er op massale wijze schendingen plaatsvinden van de mensenrechten. Het CGVS zou in de politiek, noch in de pers aflaten te reageren op de politiek die wordt gevoerd in Iran, maar indien geconfronteerd met een asielzoeker zou hij zich ermee vergenoegen op te merken dat deze daden van vervolging niet kunnen worden aangetoond. Verzoekster, die wordt vervolgd door de overheid, kan zich niet onder de bescherming stellen van welke overheid dan ook en diende de vlucht te nemen.

Verweerder zou zich middels de bestreden beslissing ook schuldig hebben gemaakt aan de schending van het verbod op “non-refoulement” zoals voorzien, buiten in artikel 48 van de Vreemdelingenwet, in artikel 3 van het EVRM en in het IVBPR.

Verzoeksters vrees te worden onderworpen aan verdere schendingen is concreet en het manifest weigeren van kennisname van deze feiten die overigens van algemene bekendheid zijn, houdt een afwijking van macht in zodat een vernietiging zich opdringt.

Verzoekster stelt dat een verder verblijf in België aan haar niet mag worden ontzegd en vraagt overeenkomstig artikel 39 van het KB van 9 juli 2000 dat de onderhavige zaak door de voorzitter of de Staatsraad (sic) wordt verwezen naar een kamer van drie leden.

3.2. Tijdens verzoeksters eerste asielaanvraag werd door het CGVS vastgesteld dat er onvoldoende ernstige aanwijzingen waren dat zij omwille van een gegronde vrees voor vervolging haar land heeft verlaten aangezien zij (i) niet aantoonde ooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, waar zij verklaarde te zijn lastig gevallen door onbekenden en nooit te zijn gearresteerd of in beschuldiging gesteld (ii) niet op de hoogte was van het feit of haar man ooit politiek of religieus actief was of voordien problemen kende met het regime (iii) heel vaag bleef over de gebeurtenissen die haar vertrek uit Iran zouden hebben veroorzaakt (iv) verklaringen heeft afgelegd die strijdig zijn met de verklaringen van haar dochter (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 4). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 103.117 van 4 februari 2002 (ibid., stuk 1).

Het CGVS oordeelde tijdens de tweede asielaanvraag op basis van de stukken van het dossier met recht dat verzoeksters problemen rechtstreeks in verband staan met en dezelfde zijn als degene die zij inriep ter ondersteuning van haar eerste asielaanvraag. Tevens werd terecht geoordeeld dat zij nog steeds vaag bleef over de politieke activiteiten van haar man en over de problemen die hij eventueel voordien zou hebben ervaren, waarbij zij het feit dat hij zou zijn opgesloten op basis van verdenking van spionage voor de Joden enkel baseerde op vermoedens en mondelinge informatie van derden. Verzoekster was zelf nooit politiek actief en maakte voordien geen melding van problemen met de Iraanse autoriteiten. Het CGVS oordeelde op goede grond dat zij tijdens haar tweede asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangezien zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) aangaf niet te weten of ze bij de huiszoeking iets hadden gevonden terwijl ze bij het CGVS beweerde dat er documenten werden gevonden, waarbij zij echter niet kon aangeven over welke documenten het ging (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 1).

Verzoekster legde tevens incoherente verklaringen af omtrent de concrete aanleiding van haar vertrek uit Iran. Tijdens de tweede asielaanvraag verklaarde zij dat zij vluchtte uit Iran omdat de situatie ondraaglijk werd en haar schoonbroer dacht dat haar man mogelijk bezig was met dingen waar zij niets van afwist (ibid., stuk 8, nr.42). Tijdens de eerste

asielaanvraag gaf zij aan dat zij een telefoontje kreeg van een onbekende, die zich niet voorstelde en zei dat hij een boodschap had van haar man, namelijk dat zij zo snel mogelijk dienden te vluchten, waarna zij besloot de raad van haar man op te volgen en vluchtte (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 7, nr.42).

De voormelde vaststellingen klemmen des te meer daar verzoekster erg vaag bleef omtrent de nieuwe elementen waarop zij haar tweede asielaanvraag baseerde aangezien zij niet kon aangeven op welke wijze haar schoonbroer aan deze informatie zou zijn geraakt, noch waar of op welke wijze de convocaties in Iran zouden zijn ontvangen of afgegeven (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 2, p.2, 4, 6).

Gedurende haar tweede asielaanvraag, bracht verzoekster identiteitsdocumenten en twee convocaties bij (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 11: documenten). Betreffende de identiteitsdocumenten dient te worden opgemerkt dat deze reeds werden neergelegd tijdens de eerste asielaanvraag (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 8). Bovendien bevatten zij slechts identiteitsgegevens, zodat zij hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen, gedaan tijdens de eerste asielprocedure. Aangaande de convocaties, kan worden opgemerkt dat dit gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopieën betreffen, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het CGVS stelde, daargelaten het voormelde, tevens met recht dat deze stukken geen verband leggen met haar man noch met diens beweerdde problemen, doch betrekking hebben op een ruzie tussen verzoekster en de agenten die een huiszoeking wensten uit te voeren, waarbij dit dispuut een eenmalig incident is en niet kan worden beschouwd als een persoonsgebonden en systematische vervolging door de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 1). Gelet op het voormelde heeft verzoekster tijdens haar tweede asielprocedure geen afdoende elementen bijgebracht om haar tijdens de eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekster beperkt zich aangaande de problemen waarop haar eerste twee asielaanvragen waren gebaseerd ertoe de door haar uiteengezette feiten te herhalen, hetgeen geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Zij verklaarde bij het CGVS uitdrukkelijk dat zij geen nieuwe elementen te melden had met betrekking tot haar eerdere asielaanvragen (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 9, p.1), zodat de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar problemen voor haar vertrek naar België onverminderd overeind blijft.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat (i) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar activiteiten in België vrij beperkt waren aangezien zij weliswaar deelnam aan acties, doch geen organisatorische functies heeft uitgeoefend (ii) de toepassing van de Conventie van Genève niet bedoeld is voor diegenen die er bewust op uit zijn voor zichzelf situaties te creëren teneinde zichzelf een verblijfsvergunning te verkrijgen (iii) wegens de afwezigheid van politieke activiteiten in haar land van herkomst, niet kan gesproken worden over een continuïteit in verzoeksters politieke activiteiten (iv) verzoekster slechts eind september 2003 voor de eerste maal deelnam aan een actie in België, terwijl haar eerste asielaanvraag reeds dateert van januari 2001 (v) zij verklaarde dan pas te hebben deelgenomen omdat het moeilijk was om zo lang in een centrum te blijven en zij haar situatie wenste te verbeteren (vi) zij aan acties deelnam waarvan zij zich de opzet of doelstellingen slechts vaag herinnerde, zodat haar deelname aan deze acties kennelijk niet louter is geïnspireerd op de noodzaak bepaalde visies te uiten, waardoor kan worden gesteld dat zij niet echt te goeder trouw heeft gehandeld.

Verzoeksters algemene beweringen dat zij dient te worden erkend als "réfugié sur place" en het CGVS de feitelijkheden naast zich neerlegt, zijn geenszins afdoende om de voormelde motivering te ontkrachten. Deze vindt steun in het administratief, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Ter terechtzitting verklaarde verzoeksters raadsman, op de vraag of zij sinds 2003 nog activiteiten heeft gevoerd in België ten aanzien van Iran, dat er geen activiteiten meer werden gevoerd.

In acht genomen deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij actueel in de negatieve belangstelling zou staan van de autoriteiten van haar land van herkomst omwille van haar beperkte activiteiten in België, die zich situeren van september 2003 tot december 2003 hetzij vijf jaar geleden. Bovendien vertoont haar deelname aan de acties in België

duidelijk een temporeel en opportunistisch karakter, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien de autoriteiten van haar land van herkomst hiervan al enige kennis hebben, dit opportunistische karakter tevens duidelijk is voor de autoriteiten van haar land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt met recht dat de bijgebrachte foto's en documenten geen afbreuk doen aan verzoeksters lage profiel en het gebrek aan goede trouw.

Verzoeksters verklaringen aangaande de mensenrechtensituatie en algemene toestand in Iran betreffen de volgens haar aldaar bestaande algemene situatie. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en zij blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Waar verzoekster aanvoert dat het CGVS gemakkelijk *“het één en het ander”* kon nagaan, het dossier mank en onvolkomen is samengesteld en waar zij verzoekt het advies in te winnen van het UNHCR, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas. Verzoekster duidt niet nader welke gegevens het CGVS volgens haar had dienen na te gaan en het is niet de taak van het CGVS, noch die van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeksters bewering dat het CGVS stelt geen kennis te moeten nemen van de grond van de zaak mist feitelijke grondslag daar uit het dossier blijkt dat haar asielaanvraag wel degelijk ten gronde werd onderzocht, hetgeen overigens wordt bevestigd in arrest nr. 186.457 van de Raad van State van 24 september 2008, dat stelt: *“(...) in navolging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die in zijn beslissing van 29 november 2004 terecht rekening hield met de in de tweede asielaanvraag aangevoerde elementen (...)”*.

Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Verzoekster voert, mede gelet op het hoger bepaalde, niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing moet zijn geweest (RvS 24 april 2007, nr. 170.376; RvS 11 januari 2006, nr. 153.469).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens de gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222).

In acht genomen het voorafgaande, kan niet worden aangenomen dat het CGVS machtsafwending zou hebben gepleegd, noch dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden of het CGVS haar wettelijke opdracht zou hebben geschonden.

Verzoeksters verweer tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie is niet dienstig. Verweerder merkt met recht op dat het voorwerp van voorliggend verzoekschrift de weigering van de hoedanigheid van vluchteling is van het CGVS van 29 november 2004. Verzoekster richt zich echter tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie die werd vernietigd bij arrest nr. 186.457 van de Raad van State van 24 september 2008. De voornoemde beslissing werd ingevolge dit arrest uit de rechtsorde verwijderd.

Met betrekking tot verzoeksters kritiek op de handelwijze van de Minister, merkt verweerder met reden op dat deze niet dienstig is aangezien het voorwerp van voorliggend verzoekschrift de voornoemde weigeringsbeslissing is van het CGVS, dat bij het nemen van haar beslissingen onafhankelijk is van de Minister.

De Raad doet geen uitspraak over een verblijfsstatus, zodat verzoeksters stelling dat een verder verblijf aan haar niet mag worden ontzegd niet dienstig is. De aangevoerde schending van het verbod op *“refoulement”*, dat verzoekster baseert op artikel 48 van voormelde wet van 15 december 1980, artikel 3 EVRM en het IVBPR, wordt evenmin

dienstig aangevoerd. Verzoekster geeft niet aan welke bepaling van het IVBPR zou zijn geschonden en voornoemd artikel 48 bepaalt slechts: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) (zie sub 4.2).

De middelen zijn ongegrond.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet zij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster stelt ondergeschikt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Verzoekster brengt geen argumenten bij om haar verzoek tot subsidiaire bescherming te staven. Er zijn, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoekster wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 maart 2009 door:

dhr. F.HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.